

det er nødvendigt at lægge forholdsvis større Vægt paa Flaadens Udvikling end den, Fordelingen mellem Udgifterne til Sø og Flaade hidtil har medført. Altsaa i 1874—75 hævdedes Forsvaret om Sjælland, det vil med andre Ord sige, det er et Forsvar i første Linie, hvorpaa hele Østertrykket lægges, og i god Overensstemmelse dermed lægges ogsaa Vægten paa Flaadens Udvikling, og i Forbindelse dermed udtales en bestemt Modstand mod Kjøbenhavns Befæstning. Den Forsvarsplan, som nu foreligger, og som jeg nærmere skal komme ind paa i Detaillerne, gaar ud paa et Forsvar paa Sjælland om Kjøbenhavn; den har ingen Tro til at kunne forhindre en Vandgang, sætter derfor ikke sin Lid til Forsvaret i første Linie, men til det i sidste Instants, omkring Kjøbenhavn, og den fører med sig som nødvendig Konsekvens: Kjøbenhavns Befæstning. Den Forsvarsplan, som vi 1875—76 have taget Ordet for, og som det ærede Medlem var med til at forsvare, gik ud paa et Forsvar i første Linie om Sjælland og gik mod Kjøbenhavns Befæstning; den Plan, som det ærede Medlem nu vil hjælpe Krigsministeren til at faae ført igjennem, gaar ud paa det stik Modsatte, nemlig Forsvaret paa Sjælland om Kjøbenhavn og med Kjøbenhavns Befæstning som nødvendig Konsekvens. Jeg begriber ikke, hvorledes det ærede Medlem har kunnet læse sine egne Udtalelser igjennem og tro, at han i noget Punkt staar paa det Standpunkt, han stod paa i 1874—75. Men det ærede Medlem siger: Der er en Side af Sagen, hvor I have forandret Standpunkt. I hævde nu Forsvarets Deling, Forsvaret af Sylland, men denne gennemførte Hævvelse af Sylland have I ikke gjort dengang. I have i tidligere Sørensudkast nyedes med at sende lidt Artilleri til Sylland og indskrænket Oder til faa Bemærkninger i de tidligere foreliggende Betænkninger; hvad I nu gjøre, er altsaa noget Nyt. Jeg siger, at det ærede Medlem tager fuldstændig fejl; det, som det ærede Medlem siger, er fuldstændig urigtigt. Det forholder sig saaledes, at i Liden indtil 1876, altsaa forinden Befolkningen ret havde faaet Die op for, hvad det var for en Frontforandring, som var sket, nemlig fra Søloven af 1867 og Forsvarsplanen af 1866 og over til det nye System med Kjøbenhavns Befæstning, var heller ikke Folkethinget fuldt opmærksomt paa, hvad det var for Sørens, man var ved at blive ledet ind paa. Det ærede Medlem kan ikke bebrejde mig Noget, thi jeg var ikke med i det første Udvalg, og i det andet Udvalg gjorde jeg, hvad jeg kunde, for at modarbejde denne Koncentration paa Sjælland, som det ærede Medlem ganske vist dengang forsvarede; men ved Valgene i 1876, da Sagen kom til at foreligge for Befolkningen, og da det ærede Medlem maatte ud og forklare sit Standpunkt paa Valgtribunerne og derefter maatte forklare det her i Thinget, da

foregik det, som skulde være foregaaet for længe siden, og som heldigvis nu er sket, nemlig at Forsvaret af Sylland blev hævdet som fuldt berettiget lige med Forsvaret af de øvrige Landsdele. Dette fandt sit Udtryk i den Dagsorden, hvormed Folkethinget dengang sluttede Behandlingen af Forsvarsplanen i den extraordinære Session, idet et befæstet Punkt i Sylland blev optaget som en udtrykelig Betingelse for, at Folkethinget vilde bevilge den Sum af 30 Mill. Kr. til en Forsvarsplan, og denne Betingelse blev optagen med en Motivering fra Sørens Side, som jeg skal tillade mig at oplæse, en Motivering, der har faa meget mere at sige, som den daværende Sørens (Bosjen) maaste hørte til dem, der stode mindst stærkt paa Syllands Forsvar. Den daværende Sørens udtalte dengang paa Thingets Begne, at Betydningen af, at Syllands Forsvar, Betydningen af, at et fast Punkt i Sylland var medoptaget som en Fordring fra Folkethingets Side, var den: at fremstille et Støttepunkt i Sylland som noget Principielt for derigjennem at anerkjende den jydde Halv som en ufravristelig Del af Danmark. Det er netop dette, som vi gjøre i den Forsvarsplan, som vi tage Ordet for, og som ligger til Grund for vore Udtalelser her og i Betænkningen, men det er det stik Modsatte af den Forsvarsplan, som den hævdede Minister tager Ordet for, som han har forelagt i sine Anmærkninger til Lovforslaget, og som det ærede Medlem nu forsvare. Altsaa, det er saa langt fra, at det ærede Medlem ogsaa i dette Punkt staar paa det samme Standpunkt, som han stod paa i 1876, at det netop er os, der nu hævde det Standpunkt, som Befolkningen billigede i 1876, medens det er ham, der atter her er gaaet bort fra det Standpunkt, han indtog i 1876, og er gaaet over til Sørens Standpunkt.

Efter saaledes, som jeg tror, tilstrækkelig at have godtgjort det Urigtige i det ærede Medlems Paaftand om, at Forsvarsplanen og Søloven ikke tidligere ere blevne satte i Forbindelse med hinanden, idet der netop altid fra Thingets Side er blevet hævdet en uadskillelig Forbindelse imellem dem, samt at det ærede Medlem paa intet Punkt staar paa det Standpunkt, som han stod paa i 1876, medens vi paa alle Punkter staa der, gaar jeg nu over til at omtale selve Forsvarsplanen, og jeg tilstaar, at jeg gjør dette med nogen mere Interesse end den, hvormed jeg har indladt mig paa denne Polemik om gamle Standpunkter. Jeg tror ikke, at en saadan Polemik er afgjørende i og for sig. Den er nødvendig, naar der reises Paaftande som de, der ere reiste i forrige Møde, og som savne Grund i den Grad, som de gjøre, men den er ikke afgjørende. Det Afgjørende er: Er den Forsvarsplan, som nu er forelagt af Regjeringen, en saadan Forsvarsplan, som vi, der virkelig ville Landets Bestaaen som et helt og udeelt Rige, kunne virke med til, eller